

ХРАНИ ДУША, ДА ТЕ СЛУША

Народна приказка

Имало едно време единъ селянинъ. Билъ много свидливъ. И жена му била като него. Селянинътъ ималъ ратай, голъмъ смѣшникъ.

Една сутринъ господарътъ казалъ на ратая:

— Иди, момче, на нивата подъ могилата да пожънешъ пшеницата! Вземи торбата съ яденето!

Ратаятъ взелъ торбата, погледналъ какво има въ нея и тръгналъ.

Като стигналъ на нивата, спрѣлъ се подъ крушата и рекълъ:

— Добро утро, крушо!

— Далъ Богъ добро, — отговорилъ си той самичъкъ.

— Ще жънемъ ли днесъ, или ще спимъ?

— Торбата ще каже, — отговорилъ си пакъ самичъкъ ратаятъ вмѣсто крушата.

— Торбата казва, че господарката сложила само глава лучецъ и кѣсче сухъ хлѣбецъ.

— Щомъ е така, ще спимъ. Гладна душа не слуша.

И легналъ ратаятъ, та спалъ чакъ до вечерята. Така направилъ и на другия день.

Казали на скжперника, че нивата му стои непожъната. На третата сутринъ той тръгналъ да види каква е тая работа. Скрилъ се въ нивата. Дошелъ слугата. Спрѣлъ се подъ крушата. Разговорилъ се съ нея както винаги и легналъ да спи.

Селянинътъ не му се обади, а се върналъ въ къщи. Разказалъ на жена си, какъ слугата не работилъ нищо и какъ се разговарялъ съ крушата.

Вечерята селянинътъ казалъ на ратая:

— Защо правишъ така, бре сине! Защо не си пожъналъ нивата?

Ратаятъ отговорилъ:

— За нивата ти не мисли! Ако каже торбата, утре за единъ день ще я пожъна.

— Каква торба поменувашъ? Защо не си кажешъ направо какво искашъ?

— Питайте торбата, господарю. Тя ще ви каже.

Вечерята селянинътъ рекълъ на жена си:

— Утре, жено, турни на ратая бѣла погача и печено пиле, та да видимъ какво ще направи.

На сутринята ратаятъ взелъ торбата, погледналъ какво има въ нея и отишелъ на нивата. Пакъ се спрѣлъ подъ крушата и рекълъ:

— Добро утро, крушо!

— Далъ Богъ добро, момко! — отговори, си пакъ той самъ вмѣсто крушата.

— Ще жънемъ ли днесъ, или ще спимъ?

— Торбата ще каже.

Той разтвори торбата и рекълъ:

— Торбата казва, че господарката сложила бѣла погача и печено пиле.

— Щомъ е така, ще работимъ.

Ратаятъ се нахранилъ добре, па като се запретналъ, пожъналъ нивата до обѣдъ. До залъзъ-слънце вързалъ снопитъ.

Надвечеръ дошелъ селянинътъ. Като видѣлъ нивата пожъната и снопитъ навързани, той рекълъ:

— Бре сине, хубава работа си отвъртилъ!

Ратаятъ се засмѣлъ и отвърналъ:

— Ама и васъ хубаво ви научила торбата. Така се работи, когато си нахраненъ добре. Храни душа, да те слуша.

ГАТАНКА

Желѣзенъ му езика,
желѣзна му устата,
започне ли да вика,
събиратъ се децата,

заематъ си мѣстата,
нареждатъ си нѣщата,
учителътъ пристига
подъ мишница съсъ книга.

А. Разцвѣтниковъ

ЮЛИАНЪ

Юлианъ, Юлианъ,
две-три педи великанъ.

Лази като бубулечка,
мисли че е страшна мечка.

Всички се боятъ отъ него,
Маца, Шаро, всичко бѣга,

че кого кждето свари
хубавъ бой ще му удари.

Само мишка ако зърне,
бързо грѣбъ ще ѝ обърне,

хуква, писва Юлианъ,
този храбъръ великанъ.

Лжечезаръ Станчевъ

НАПРАВИЛЪ СИ УСТАТА

Народна смѣшка

Хитъръ-Петъръ замръкналъ въ полето, та се отбилъ при единъ овчаръ да пренощува.

На сутринята билъ много гладенъ. За да поѣсти овчаря да му даде хлѣбъ и сирене, той почналъ да бие кучето си.

— Защо го биешъ толкова много, бай Петре, какво ти е сторило? — попиталъ го овчарътъ.

— Какъ да го не бия, овчарко, какъ да го не бия, като ми е изяло до троха хлѣба, що бѣхъ си турилъ въ торбата за изъ пѣтъ, — рекълъ Хитъръ-Петъръ.

— Остави го, бай Петре, прости му — азъ ще ти дамъ хлѣбъ! — рекълъ овчарътъ.

— Азъ знамъ, че ти ще ми дадешъ и хлѣбъ, и сирене, ама азъ го бия да го науча на умъ, та другъ пѣтъ да не прави пакостъ, — рекълъ Хитъръ-Петъръ.

ДѢДО И ВНУКЪ

— Дѣдо, дай ми единъ левъ, нали ми обеща? Азъ не съмъ вече на чина, на който сѣдатъ наказанитъ,

— Браво, ето ти лева, — отговаря дѣдото зарадвавъ. — Я защо не си вече на този чинъ?

— Защото го взеха да го боядисватъ. . .

ДО НАСТОЯТЕЛИТЪ НА ДЕТСКА РАДОСТЪ

Умоляватъ се господа учителитъ, до които е изпратена ДЕТСКА РАДОСТЪ, да се обадятъ незабавно, ще приематъ ли да станатъ и тази година настоятели на списанието. Ако ли не приематъ, да повърнатъ веднага изпратенитъ книжки.

Всички настоятели, които не уредятъ смѣтките си следъ получаването на 3-та книжка, не ще получатъ следнитъ книжки.